

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] ning gældende på langt åremål. Men andre vil virke hurtigt, og ingen kan med sikkerhed forudsige, hvilke økonomiske begivenheder det omtumlede Europa eller det lille Danmark vil komme ud for i den nærmeste fremtid. I denne situation må vi ikke hengive os til en falsk tryghedsfølelse, især ikke til letsindige forestillinger om, at blot dette eller hint politiske dogme følges, så vil alt ordne sig automatisk. — Hidtil har Danmarks økonomi både med hensyn til produktionens fremskridt, pengevæsenets voksende sundhed og den sociale tryghed, ikke mindst sådan som denne finder udtryk i beskæftigelsen, indtaget en endog meget fremragende plads blandt de krigsramte europæiske nationer. Hvis denne udviklingslinie skal fortsættes, hvis vor hidtidige placering skal hævdes, kræves der en målbevidst økonomisk politik. Det økonomiske livs normalisering og frigivelse skal fortsættes, men den til enhver tid siddende regerings handleevne må hverken lammes eller afvæbnes. Bemyndigelserne må anvendes efter de betingelser, hvorunder de parlamentariske er blevet givet; men de må ikke i så urolige tider gøres ubrugelige.

Jeg indstiller hermed de to lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Socialministeren (Strøm): Herved til-
lader jeg mig for det høje folketing at frem-
sætte forslag til lov om bosætningslån.

Allerede i 1937 blev der af befolknings-
politiske grunde i Sverige gennemført en
ordning med bosætningslån, i 1945 indførte
Finland en lignende ordning, og i Norge,
hvor der i nogle år har virket private bo-
kreditselskaber, overvejer man blandt an-
det ud fra ønsket om at få iværksat en op-
sparing på bredest muligt grundlag at ind-
føre en lovmæssig ordning om bosætningslån.

Det her foreliggende forslag er i hoved-
træk i overensstemmelse med det forslag,
ungdomskommissionen har fremsat i sin
den 27. november 1947 afgivne betæn-
kning om ungdommens bosætningsproblemer.

De unge, som skal giftes og sætte bo,
bliver i de allerfleste tilfælde stillet overfor
en række praktiske vanskeligheder. Det er
dyrt at købe møbler og hvad der hører til
et hjem, og de unge råder sjældent over til-
strækkelige kontante midler. Indboet må

derfor som regel købes på afbetaling, ofte
på vilkår, som er tyngende for det unge
ægtepar, eller hjemmene bliver ikke ud-
styret med de nødvendigeste ting. Men her-
til kommer, at de unge — som naturligt
er — har meget lidt erfaring med hensyn til
så vanskelig en opgave, som det er at købe
møbler. Det drejer sig her om indkøb, som
i mange år, ofte for resten af livet, skal
danne rammen om deres hjem. De fejl, der
gøres, vil der kun i de færreste tilfælde være
råd til at rette senere. Det er derfor af meget
stor betydning, at der gøres en indsats for
at vejlede de unge med hensyn til indret-
ningen af deres hjem, så de kan blive gjort
bekendt med, hvad de kan få for deres penge,
ligesom der bør gøres et arbejde for at finde
frem til en produktion af gode møbler, der
egner sig for de almindelige boligtyper. At
der er stor interesse hos ungdommen for
disse ting, ser man af den store tilstrømning,
der er til møbeludstillinger og andre udstil-
linger om hjemmets indretning.

Lovforslaget bygger på tanken om hjælp
til selvhjælp. Man opmuntrer ungdommen
til at lægge penge op til deres fremtidige
hjem og supplerer opsparingen med bosæt-
ningslån på lempelige vilkår; derved får
de unge mennesker så mange penge til rådig-
hed, at de kan købe kontant, hvad der skal
bruges til et rimeligt udstyr. Men der er
grupper af unge, der ikke har kunnet spare
på grund af studier, oplæring, sygdom, ufor-
skyldt arbejdsløshed eller andre særlige
forhold. Disse unge ønsker man også at give
det økonomiske grundlag for at danne ram-
men om et hjem. Men det må dog her, som
i det hele taget ved bosætningslån, være en
betingelse, at ægteparret er således økono-
misk stillet, at de kan føre hjemmet videre.

I lovforslaget foreslås finansieringen og
den almindelige administration af lånene
foretaget af sparekasserne, der overfor
socialministeriet har erklæret sig indfor-
stået hermed. Når man har foretrukket at
lade sparekasserne og ikke staten udbetale
og administrere bosætningslånene, skyldes
det, at lånene, som jeg lige sagde, er kædet
sammen med en opsparing, og at skønnet
over låntagernes soliditet må anses for at
være en naturlig opgave for sparekasserne.

Forslagets § 1 går herefter ud på, at stats-
kassen yder garanti for tilbagebetaling af
bosætningslån til indkøb af nødvendigt ind-